

Meis BOCKAERT Gepensioneerde met hart voor Latino's

Samen met haar ouders trok Meis BOCKAERT na de Tweede Wereldoorlog naar Argentinië. „Na twee wereldoorlogen hadden mijn ouders er genoeg van.” Meis was toen dertien en pas vele jaren later keerde ze als laatste van het gezin terug naar België. Geen wonder dat Spaans haar tweede moedertaal is. Haar inzet voor Latijns-Amerika en meer voor de Latino's – zo noemt ze 'haar' mensen uit Latijns-Amerika in Brussel – vult haar dagen met vreugde.

'De plaats waar je opgroeit, blijft ook een beetje je vaderland'

Tom HEYLEN

Haar actieve loopbaan achter de rug, heeft Meis BOCKAERT nu nog meer tijd om het op te nemen voor haar Latino's. „Vooral mensen zonder papieren mogen rekenen op mijn inzet en tijd om in ocmw, ziekenhuis of elders de behandeling te krijgen waarop ze recht hebben.” Bij de jongste regularisatie van mensen zonder papieren eind 2009 hielp ze velen een dossier op te stellen. Nu wacht ze samen met hen af. „Dat kan wel een jaar duren, werd ons gezegd.”

–Meis... Niet echt een gebruikelijke voornaam. Officieel heet ik Godelieve, maar als eerste meisje na meerdere jongens werd mijn roepnaam al gauw 'Meis'. In Argentinië bleek dit een voordeel. Godelieve kan niemand er uitspreken, Meis wel.

–Van Vlaanderen naar Argentinië. Een grote aanpassing?

Ik herinner me nog levendig de reis. Spannend, op een groot schip met bestemming Mar del Plata, een kuststad aan de Atlantische Oceaan op een vierhonderd kilometer van de hoofdstad Buenos Aires. Een van de belangrijkste Argentijnse kuststeden ook, te vergelijken met Oostende.

Waarom mijn ouders nu net voor Argentinië kozen, heb ik nooit geweten, maar twee wereldoorlogen waren er voor hen teveel aan. Ze wilden weg van nieuwe ellende. We vatten in Argentinië dus een nieuw leven aan, samen met ontelbare Europese inwijkelingen. Mijn vader begon een boekhandel, schoolboeken vooral. We mochten studeren, maar ik werkte toch nog het liefst in papa's boekhandel.

Wat we in Argentinië vooral misten? Onze naaste familie. Eigenlijk waren we een beetje jaloers op de Argentijnse kinderen die oma's en opa's hadden, en tantes en ooms. Wij hadden slechts broers en zussen en ouders. Mijn oudere broers wilden voortstuderen en keerden daarvoor terug naar België. In 1973 was ik de laatste van het gezin die hen volgde. Helemaal afscheid nemen van dat prachtige continent kon ik echter niet. De plek waar je opgroeit, blijft ook een beetje je vaderland.

–Uw kennis van het Spaans en van het continent lagen aan de basis van uw baan in België. Aanvankelijk kon ik aan de slag in het Netwerk Rechtvaardigheid en Vrede, toen nog Commissie Rechtvaardigheid en Vrede, een netwerk van solidariteitsorganisaties die werken in opdracht van of verbonden

In Brussel de deur uit gaan zonder Spaans te horen, lukt Meis Bockaert haast nooit. © Herman Ricour

zijn met de kerkgemeenschap in Vlaanderen. Kort nadien vroeg toenmalig directeur van Broederlijk Delen Baziel Maes me om de Latijns-Amerikaanse projecten van de vastenorganisatie op te volgen. Mijn Argentijnse ervaring werd dus prompt op het hele continent gelegd. Gelukkig werd de ploeg snel uitgebreid, zodat we het werk de baas konden.

„Mijn leuze: kostbare mensen moet je delen”

–Wisten ook de Spaanssprekenden in Brussel u meteen te vinden?

Ik deelde een huis met een Chileens gezin en we hadden nog plek voor logés. Zo verbleef de Argentijnse nobelprijswinnaar voor de Vrede Adolfo Pérez Esquivel ooit bij ons, alsook bevrijdingstheoloog Jon Sobrino, die in El Salvador op het nipperdje aan een moordaanslag was ontsnapt. „Kostbare mensen moet je delen.” Het werd mijn leuze. Gevolg was alleszins dat

met zulke gasten in huis ook tal van andere interessante mensen ons opzochten, telkens onvergetelijke ontmoetingen.

–Maar ook vluchtelingen en asielzoekers wisten u te vinden?

In afspraak met de Verenigde Naties zochten tal van politieke vluchtelingen hun heil in Europa. Hun papieren waren meestal in orde en ik hielp hen dan in hun zoektocht naar een woonst of een school voor hun kinderen. De asielzoekers zijn een heel ander verhaal.

Zij zochten vooral in de beginjaren 1990 een fortuinlijker leven. Pionier in hun opvang was de Guatemalteekse Yolanda, zuster van de Heilige Familie van Helmet. Zij schuimde katholieke scholen af die kinderen van mensen zonder papieren onderwijs wilden geven. In die tijd mochten zij niet op school gaan. Vooral Sint-Jan Berchmans en Sint-Lutgardis vingen destijds kinderen van asielzoekers op. Later besliste minister van Binnenlandse Zaken Louis Tobback dat de kinderen niet het slachtoffer mochten zijn van de toestand van de ouders. Voor ons alweer een zorg minder.

Nu ik met pensioen ben, kan ik nog wat meer doen voor deze gezinnen. Ik vergezel hen dus naar ocmw's om hun documenten in orde te maken, hielp ook bij de laatste regularisatiecampagne einde vorig jaar. Naar oudercontacten op school ga ik mee als vertaalster.

Ook de parochie Onze-Lieve-Vrouw ter Rijke Klaren doet veel. Deze Latijns-Amerikaanse parochie met een Colombiaanse pastoor bereikt wekelijks een vierhonderdtal gelovigen en geen enkele gelegenheid blijft onbenut om feest te vieren. Zo wordt elk vijftienjarig meisje gevierd, zoals dat ook in Latijns-Amerika het geval is. Ze krijgt in de mis schoenen met hoge hakken als teken van volwassenheid.

Soms heb ik hier in Brussel het gevoel dat ik er in een andere wereld leef. Ik speel met de kinderen, zodat ze hun Nederlands kunnen oefenen. Bruine bonen met ui en tomaat is voor mij haast wekelijkse kost. Zo vaak ben ik te gast in een Latino-familie, waar dit gerecht stevast op het menu staat. In Brussel de deur uit gaan zonder Spaans te horen, lukt me haast nooit. Maar daarover zul je mij niet horen klagen.